

Sorolls

Diuen que el silenci és or, en el sentit d'evitar dir res inconvenient. En un món on els sorolls de tota mena ens envaeixen per tot arreu, també el silenci s'ha convertit en or, en el sentit d'una cosa valuosa i escassa. Però pels consistoris dels darrers anys a l'Ajuntament de Manlleu i fins avui, sembla que el silenci seria ferralla, malgrat la nova ordenança del 2017. Passar l'escombradora per la vorera a quarts de 7 del matí o l'absurd de posar música a la pista de gel a les 9 del matí, quan no hi ha ningú, són només dos exemples d'incompliment flagrant, els darrers anys, de la dita normativa. El darrer episodi ha estat el 7 de setembre, al parc del Rocòdrom, en les conegudes com a Reggae Sound System Parties. Més de vuit hores!, des de les 4 fins a quarts d'1, de música, a un volum eixordador. Un esdeveniment privat, que requereix permís municipal, en un espai públic. Això, en una zona directament *afectada* per la Festa Jove i altres actes de la festa major que, en general, la gent accepta sense problemes, conscient que són un fet anual i excepcional, i que, a més, ja preveu la normativa de soroll. Normativa que, sembla, no s'ha llegit qui hauria d'aplicar-la. És urgent considerar la contaminació acústica com el que és, un problema amb afectacions a la salut, i filar molt prim abans de donar permisos per a activitats, ja sigui a l'aire lliure o en espais tancats.

Joan Serra Barris Manlleu

Un sistema mal fet

Vivim en una era en què la moda és d'extremes, en què es busca el blanc i el negre i en què es deixa de banda el gris. És per això que vinc a parlar de la figura del polític, ni del que es considera de dretes ni del que es considera d'esquerres, de polítics en general. Els polítics van sorgir bàsicament per tenir la funció d'organitzar un conjunt de persones, per resoldre conflictes i per la necessitat de distribuir poders a mesura que un conjunt de persones es feia gran. Al llarg del temps les funcions d'aquests han anat canviant i actualment podríem expressar que teòricament les seves funcions són representar, prendre bones decisions, controlar i gestionar bé els recursos públics. Aquí ens pot sorgir la primera pregunta i és si aquesta figura és necessària o no? Aquestes funcions, gestionar els recursos dels altres i fer de representant d'un conjunt de persones, per exemple, haurien d'anar a càrrec de les persones més sensates, amb capacitat de resoldre conflictes, i de les persones més qualificades per gestionar de la millor manera possible els recursos perquè arribin a tot el conjunt de la societat, ni per afavorir a uns ni a uns altres. A més a més, no haurien de necessitar la política per enriquir-se ni per fer-se conèixer ni per alimentar el seu egoisme ni el seu poder. Això pot sonar idealista, però realment és perquè estem malacostumats, potser un polític hauria de tenir capacitats d'empresari, de filòsof, d'artista o de matemàtic, o potser no caldria res d'això ni que fos el més intel·lectual de les persones, però sí que hauria de ser aquell que vetllés pel bé de tot el conjunt de la societat o si més no intentar-ho per la majoria, fer política per tots, una persona que resolgués conflictes i que tingués com a màxim objectiu el bé màxim de les persones. És aquí que podem començar a posar la mirada en les figures polítiques actuals i qüestionar-nos si compleixen el que hauria de ser o si més no el que considero que haurien de ser. I la resposta és que de visibles, de coneguts, de famosos no n'hi ha quasi cap que busqui això, ara sempre hi ha excepcions. Actualment, la majoria d'ells tenen com a objectius fer-se famosos, guanyar poder, enriquir-se i vetllar pel seu bé, o sigui totalment el contrari del que considero que haurien de ser, però, és problema dels polítics o és que ells són un reflex de

la societat i la majoria de persones farien el mateix? Un sistema en què els mateixos polítics se subvencionen a ells mateixos és un sistema fallit, un sistema en què els polítics només busquen alimentar el seu egoisme és un sistema fallit i el més fort és que un sistema en què els polítics no busquin ajudar la societat és un sistema fallit. Mirant els congressos i les xarxes podem veure el nivell actual, cap debat sobre polítiques que podrien ser positives i millorarien sinó que el que trobem són discussions i insults personals mentre s'enriqueixen a costa dels altres. La seva resposta: he estat elegit democràticament. La democràcia seria un altre tema a parlar, però simplement cal esmentar que democràcia seria el poder del poble i el polític hauria de ser aquell que estigués al servei de la societat i no al revés com efectivament passa ara. Jo ja no demano ni que els polítics siguin els més capacitats, ni amb més títols ni més intel·ligents, primer de tot perquè la intel·ligència és molt relativa i segon perquè els títols tampoc t'acrediten de gaire res a vegades, ni tampoc em poso que el que s'encarregui de l'economia sigui economista o el de cultura un artista perquè potser no tenen les capacitats requerides per gestionar. Però el que sí que hauríem de demanar és que els polítics tinguessin com a objectiu millorar la societat. Per acabar, cal dir que potser en aquesta època de contrastos hauríem de buscar més el gris i que el que sí que hauríem de buscar és algú que estigués al servei de la societat per governar, algú que no es vingués a enriquir ni a controlar, sinó que tingués un únic objectiu: simplement, si no és molt demanar, no destruir sinó construir.

Roger Serra
Vic

Teatre de festa major a Centelles

Referent a l'obra de teatre que es va representar al Casal Francesc Macià de Centelles amb motiu de la festa major, *Els bandolers de Cantallops*, vull manifestar que vaig tenir una agradable sorpresa. Primer de tot, vaig gaudir molt amb la música en directe, en veure un grup de gent molt jove que dominaven perfectament els instruments musicals, fins al punt de poder acompanyar cantants que escenifiquen una obra teatral, no és fàcil. Enhorabona. Després, al final de l'obra, veig tenir també una sorpresa. En la trama de l'obra, quan el protagonista és alliberat pels bandolers, aquest tot cantant explica com ha anat el seu alliberament. En aquests moments vaig recordar perfectament que cap als anys cinquanta, al Centre Parroquial de Centelles, van fer una obra que es deia *Els bandolers*, una versió escrita només per homes, on el protagonista era el meu pare, Joan Vall-llovera Bellavista. Recordo aquest solo final quan explicava amb la seva veu magnífica de tenor el seu alliberament i va aconseguir una ovació extraordinària del públic. Moltes persones m'han comentat que recorden perfectament aquella representació. Amb aquest meu record no vull desmerèixer de cap manera la representació actual, ja que cal destacar l'excel·lent interpretació dels protagonistes. També vull fer esment de la magnífica actuació de l'Esbart del Pi, que ens van delectar amb uns ballets exquisits, un grup de jovent que han sabut mantenir perfectament l'aprenentatge que en el seu dia els va transmetre Paquita Forn i Isidre Vergés, dues persones que van dedicar molta part de la seva vida a l'Esbart del Pi i a l'entitat La Violeta. Tots sabem que van ser uns puntals per a aquesta entitat, sobretot quan aquesta institució va passar per moments difícils. Vull dedicar-los un record d'agraïment i també d'homenatge personal.

Assumpta Vall-llovera Roca
Centelles

La Casa de les Papallones

Ben segur que la majoria d'habitants de Vic coneixereu la família Gabaldà-Riera com a ebenistes i dissenyadors. Doncs bé, no vull parlar-vos de la seva professionalitat, que la tenen, sinó de la casa museu que van construir fa uns 20 anys a Planoles, a la seva casa d'estiu. El 8 d'agost vaig poder-la visitar amb un grup d'amics. No puc comprendre la manca de difusió que se'n fa arreu de La Casa de les Papallones. Nens i grans haurien de viure l'experiència. Penseu que tan sols la col·lecció de papallones consta de més de 20.000 espècies de tot el món. Impecablement datades i documentades. Tanmateix, exposen una important col·lecció de fòssils. Impressionant! No vull deixar d'esmentar la col·lecció d'escarabats que mai imaginava poder conèixer de tot el món, classificats i documentats. Amics, vull compartir amb els lectors del diari una feina i dedicació abnegada d'un pare i un fill de més de 40 anys. Em sento obligada a difondre-ho en favor de la cultura, ja que és digna de tenir un museu rellevant. L'entusiasme que mostren a l'ensenyar-lo, pare i fill Gabaldà, van posar-hi la cirereta d'aquest dia!

Anna Martínez Ranís Barcelona

Tecnologia

Cada dia ens trobem més deseparats davant d'una tecnologia que avança sense tenir-nos en compte. La societat ens obliga a utilitzar eines digitals que no entenem. Ens sentim ignorats i desplaçats, i en el dia a dia es fa molt cansat. Som una generació que ha construït aquesta societat, i ara ens veiem abandonats i exclosos d'un món que vol que ens adaptem a un ritme que ja no és el nostre. Demanem respecte i empatia, perquè no som invisibles i mereixem ser escoltats.

Dolors Bruguera Vic

La riquesa de cor

Va venir una senyora gran, dona un euro i diu: "Podria posar un ciri a Sant Miquel?". "I tant!", li responc. "És que el meu net li va quedar una cosa per aprovar i m'agradaria que pogués començar bé el curs escolar". La faig passar i posem el ciri. Tota contenta dona les gràcies i ens diem adeu. La reflexió és que és una àvia que estima el net i se'n preocupa. Aquesta senyora, amb fe, demana per mitjà de Sant Miquel aquesta gràcia. Quanta veritat és que els avis estimen els nets. Els qui encara tenen avis, que els pares ajudin a estimar-los i a ajudar-los. Les persones grans ens donen molt exemple i cal estimar-los. Que Sant Joaquim i Santa Anna ens ajudin i ens facin veure que és molt bo tenir-los sempre presents.

Montse Garriga Sardà Vic

Fe d'errors

A l'agenda d'EL 9 NOU de l'edició del dilluns 9 de setembre hi havia un error en el dia d'un dels actes. La conferència d'Elisenda Foradada i Anna Rovira sobre la trama urbana de Vic era el dijous dia 12 i no el dilluns.

En totes les cartes enviades a la secció de la Bústia hi ha de constar el nom i els cognoms del seu autor o autors, l'adreça, el número de telèfon i el DNI. No es publicaran cartes firmades amb pseudònim, inicials o noms genèrics. Si les cartes superen 20 línies, aquest periòdic es reserva el dret d'extractar-les. D'acord amb la Llei de Protecció de Dades, informem a tots els lectors que enviïn cartes per publicar en aquesta secció que les seves dades seran incloses en

un fitxer, propietat del grup empresarial Grup EL 9 NOU, amb domicili al carrer Sant Antoni M. Claret, 3 (08500 Vic), per tal de poder gestionar i informar als lectors de la carta que ens envia. També els informem del seu dret d'accés, oposició, rectificació i cancel·lació de les seves dades personals. Les cartes es poden portar a la redacció d'EL 9 NOU o enviar-les per correu o correu electrònic: Vic: Carrer Sant Antoni M. Claret, 3; direccio@vic.el9nou.com.